

mod Læge Langhoff vare uberettigede. Der er brugt stærke Ord ogsaa om dette, meget kraftige Ord, men dem har jeg ikke brugt. Jeg har sagt dette, at han ikke burde have udtalt sig paa den Maade, og det staar jeg ved. Jeg synes egentlig, det er en Ting, hvorom der ikke kan være den allermindste Diskussion. Naar Dr. Muus skriver den 18. Januar, at efter alt, hvad han har faaet oplyst, var Anklagen mod Læge Langhoff for Misbrug af Alkohol uberettiget, og naar jeg saa har ved Siden af mig hans egen Erklæring om, at han paa det paagældende Tidspunkt, hvor han skrev dette, havde foretaget en Afhøring af Læge Langhoff, hvorunder denne havde indrømmet, at han ved Sammenkomster og festlige Lejligheder lèt nød mere Spiritus, end han kunde taale, og at han da havde kunnet vise Uforsigtighed og Mangel paa Hensyntagen til Omgivelserne — og Dr. Muus slutter med, at han i denne Sammenhæng skal bemærke, at „det i Anledning af Redaktør Reventlows Klage optagne Politiforhør i det væsentligste har givet ham det samme Billede, omend Forhøret i langt stærkere Grad fremhæver Læge Langhoffs uheldige Optræden, naar han var paavirket af Spiritus“ —, synes jeg ikke, man kan sige andet, end at han ikke burde have udtalt sig paa den paagældende Maade. Der er og bliver en klar Uoverensstemmelse mellem de to Erklæringer, og jeg synes, man ikke kan sige det paa nogen mildere Maade, end jeg har gjort. Som sagt, de kraftige Udtryk, der ere brugte, har jeg ikke brugt. Det tror jeg, er det væsentlige af, hvad jeg har at sige til det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch), og det imødegaa ogsaa en Række Bemærkninger fra forskellige andre Talere.

Til det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) vil jeg sige, at det ærede Medlem kritiserede jo min Afgørelse paa mange Punkter og tog mange enkelte Ord i den frem til Undersøgelse, men det ærede Medlem konkluderede derhen — hvad der glædede mig —, at selv om der var Fejl i min Afgørelse, vilde han være kommen til det samme Resultat, nemlig til Dr. Muus' Afskedigelse, omend paa andre Præmisser. Han vilde nemlig have fældet Muus paa, at han, naar han kendte disse Politiforhør, alligevel kunde gaa med til at indstille Dr. Langhoff til at forblive i sit Embede. Heri, mente det ærede Medlem, laa en tilstrækkelig Grund til at afskedige Dr. Muus. Han mente, og deri kan jeg give ham fuldstændig Ret, at man kan ikke have en Formand for Sundhedsstyrelsen, der, naar

han var kendt med de optagne Forhør, var kendt med det, jeg citerede i Gaar, og yderligere var kendt med det, jeg undlod at citere, afgav en saadan Indstilling. Man kunde ikke have ham siddende som Formand i Sundhedsstyrelsen, mente det ærede Medlem, og deri kan jeg, som sagt, give det ærede Medlem fra Frederiksberg fuldstændig Ret. Jeg har ogsaa i min Kendelse berørt dette Forhold. Jeg har citeret Sundhedsstyrelsens Indstilling, og jeg har citeret, at Ministeriet maatte gaa imod den, og jeg har sluttet min Erklæring netop med dette, at jeg saa saaledes paa Dr. Muus, at han ikke var i Besiddelse af de Egenskaber, som udkrævedes for at være Sundhedsstyrelsens Formand. Det var netop en af de Omstændigheder, som viste mig, at han ikke var i Besiddelse af disse Egenskaber, dette, at han kunde afgive en saadan Indstilling, naar han vidste saa megen Besked med Dr. Langhoff, som han vidste efter Politiforhøret.

Det ærede Medlem spurgte, hvorfor Afgørelsen ikke var truffen tidligere. Jeg skal der minde om, at da jeg fik Klagen af 18. Januar 1911, lod jeg straks optage Politiforhør. Og om at træffe Afgørelse i denne Sag, før den var fuldt oplyst fra Politiretten, før man havde det fulde Billede af, hvordan det stillede sig med Læge Langhoff, før jeg kunde se, om Redaktør Reventlows Klage var berettiget eller uberettiget, kunde der selvfølgelig ikke være Tale. Jeg ventede altsaa, til hele Sagen var oplyst og egnet til Afgørelse.

Jeg vender mig til det ærede Medlem fra Saksjøbing (Rørdam). Det ærede Medlem siger, at jeg har rettet en graverende Beskyldning mod Læge Muus. Det er ikke rigtigt. Det, jeg har gjort, er, at jeg har haft en embedsmæssig Pligt til at udtale min Overbevisning om, mit Skøn over, hvorledes Dr. Muus har optrådt i dette Forhold. Det har jeg gjort, og man kan ikke med større Sandhed sige om mig, at jeg har rettet en graverende Beskyldning mod Dr. Muus, end man kan sige det om en Dommer, hvis Embedspligt det er at afsige Dom over en Mand. Det ærede Medlem fra Saksjøbing spurgte mig ogsaa om, hvad Sundhedsstyrelsen vidste den 2. August 1910. Det har jeg dokumenteret to Gange, saa jeg behøver ikke at gøre det tredje Gang. Det ærede Medlem sagde, at det var galt, hvad jeg havde skrevet i min Kendelse om, at Medlemmer af Saksjøbing Byraad og Maribo Amdsraad vidste Besked om Læge Langhoffs Driktældighed. Men det er jo rig-